

Welcome

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

CAROLYN
BROWN

Devine'i
sõõrikukohvik

Originaali tiitel:
Carolyn Brown
The Devine Doughnut Shop
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, kohad ja sündmused, mis ei ole avalikus kasutuses, on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud isikute, kohtade või sündmustega on kokkusattumus.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Leah Jacobs-Gordon

Text copyright © 2023 by Carolyn Brown. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

E03440224
ISBN 978-9916-31-313-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Minu perekonnaliikmetele, kõigile neljakümne viiele,
kes on mu lapsed, lapselapsed ja lapselapselapsed.
Täna teid armastuse ja toetuse eest.*

Esimene peatükk

„Kus on lähim klooster või sõjaväelaager?“ Grace Dalton tormas reede hommikul Devine'i sõorikukohviku kööki. „Minu tütar peab olema mõnda aega ühes neist, kumb iganes ta vastu võtab.“

„Mida Audrey nüüd tegi?“ küsis Grace'i noorem õde Sarah.

„Saatis mulle eile õhtul sõnumi, kui ma juba voodis olin, et ta on tänaseks koolitööst kõrvaldatud,“ vastas Grace ja pani endale põllete, sidudes paelad seljal kinni. Siis sättis ta juuksed võrgu alla ja läks kraanikausi juurde käsi pesema.

Nende nõbu Macy, kes oli samuti sõorikukohviku osanik, pani kausid kapile, et tainas valmis teha ja kerkima panna. „Taevake! Mida ta tegi?“

Grace kallaskuumad sõorikud tuhksuhkruglasuuri sisse, keeras neid ja sättis teisele restile jahtuma. „Jäi koolis vahele sigaretipaki ja väikese viskipudeligaga. Kui ta pärast kevadvaheaega tagasi läheb, peab ta veetma kaks päeva eraldi klassis. Ma maksan *sinu* kasvatuse eest, Sarah June, mitte enda oma eest. Mina olin hea laps.“

„Täna väga, aga kullake, sa olid täpselt sama hull kui mina. Sa lihtsalt varjasid seda paremini.“ Sarah pöördus, nägi, millega õde tegeleb, ja lükkas plaatinablondi juuksesalgu võrgu alla. „Täna, et sõorikuid glasuurid, aga sul on tõsiseid mäluprobleeme, kui arvad, et *sina* olid hea laps.“

„Mitte keegi meist ei saa kiidelda helendava pühapaiste ja suurte valgete inglitiibadega,“ tähendas Macy.

„Seda nüüd küll,“ nentis Grace, „ja ma pean meeles pidama, et Audrey isa oli üks neist pahadest poistest, kelle eest emad tütreid hoiatavad. Audrey sai endale isa ja minu geenid, aga ta polnud nii mässumeelne enne, kui hakkas Crystali ja Kelseyga suhtlema. Temaga oli palju lihtsam, kui ta käis läbi Raelene Andrews ja nende teiste noortega.“

„Mul on hea meel, et Neal ja mina otsustasime peret luues saada ainult poisse,“ sõnas Macy tainast kausis alla vajutades, kallas selle siis jahuga kaetud lauale ja hakkas sötkuma. „See on täna hommikul viimane ports. Kui me poleks kõiki alguses neile kaluritele ära müünud, ei oleks me pidanud juurde tegema.“

„Edu teile ainult poistega.“ Grace krimpsutas nägu. „Tuletan sulle meelde, et Justinil polnud ka pühapaistet. Teie pojad võivad temasuguseks saada.“

Macy ahmis õhku. „Ei!“

„Kõik võib olla,“ lausus Sarah.

Grace noogutas. Tema ja Sarah olid mõlemad armunud paha-desse poistesse. Tema oli sellest üle saanud, kui Justin ta maha jättis, aga Sarah eelistas ikka selliseid mehi. Kolm naist ja Grace'i tütar elasid samas majas, kohviku tagauksest mitte väga kaugel. Grace'il oli tunne, et ta on skaala keskel ja Sarah vasakus otsas. Homme õhtul, kuna oli laupäev ja kohvik on pühapäeviti suletud, läheb noorem õde kohalikku baari jooma, tantsima ja ehk koguni mõne kepsaka kauboiga koju kaasa.

Skaala teises otsas, väga kaugel paremal, oli Macy, pühapäevakooli õpetaja, ja kihlatud, et juunikuus abielluda. Devine'i sõõrikukohvikus, mida linnaelanikud juba aastaid topelt D-ks kutsusid, oli tagatoas vanal kollasel kroomitud laual kümneid pruudiajakirju.

„Mida see peaks tähendama?“ Macy rullis tainast ja löikas sõõrikute keskele auke.

„See tähendab,“ vastas Sarah, „et sul on võimalik saada poisse, aga sa võid samahästi saada ka tütreid. Vaata meie suguvõsa. Meil pole poisse sündinud seitsaadik, kui Texasest sai osariik. Oleme meie kolm

ning enne meid olid meie ema, Liz ja tädi Molly, vanaema ja tema õde Gloria, ja vanavanaema, kes selle kohviku rajas, ning tema õde Edith. Me oleme õdede suguvõsa.“

Grace mõtles nende vanavanaemale, kes oli pärinud isalt maa- müügist kopsaka summa. Ta kasutas seda maatüki ostmiseks, väikese maja ehitamiseks ja pagaritöökoja rajamiseks. Selleks ajaks, kui tema abikaasa sõtta läks, oli ta linnas oma küpsetistega kuulus. Nüüd sai neljas põlvkond sellest väikefirmast saadavat tulu nautida.

„Ja paar naissoost nõbu sinna sekka.“ Grace viitas peaga Macy poole. „Neli põlvkonda on selles majas elanud ja seda kohvikut pidanud, ning nüüd on mul tütar, kes ei viitsi isegi oma musti sokke üles korjata. Teda huvitab rohkem see, et saaks sama populaarseks kui tema kaks uut sõbrannat, mitte kunagi tulevikus kohviku pidamine. Me võime olla viimased, kes seda elus hoiavad.“

Grace'il oli hea meel, et ta oli kõik need aastad elanud kohvikust saadud palgast ning paigutanud aasta lõpus saadud dividendid säästusesse ja investeringutesse. Ega ta erakordselt kokkuhoidlik ka ei olnud. Õde ja nõbu tegid sama. Ainus, millest ta puudust tundis, oli see, et tal polnud aega veidi raha puhkamise peale kulutada, aga kohvik oli algusest peale olnud avatud kuus päeva nädalas ja mitte keegi neist ei tahtnud seda tava muuta.

Audrey avas tagumise ukse, vajus toolile ja võttis pruudiajakirja. Tema heledad juuksed langesid õlgadele ja neid polnud vist nädal aega kammitud. Ta lükkas sinise salgu kõrva taha, kui see silmadele vajus. Teksade säärtes oli mitu auku ning tema T-särk oleks nagu hulkuva koera hammaste vahelt päästetud.

Grace vangutas pead. „Oo ei, väike tüdruk. Sa ei istu siin mitte midagi tehes niisama. Näed seda ämbrit seal? Sinu esimene töö on aknad ära pesta, ja kui oleme kohviku kinni pannud, pesed põrandad puhtaks. Sa töötad oma pahategude eest kogu kevadvahaja.“

„Issand jumal, ema,“ halas tütar. „Ma võin küüne murda või keegi näeb mind aknaid või põrandaid pesemas.“

„Kullake, selle pärast ära küll muretse. Alates tänasest ei korista me söögisaali pärast tööd. Sa tõused kell kolm hommikul ja tuled koos

meiega tööle. Kuni kella viieni pesed sa pórandaid, aknaid ja nõusid ning teed, mida iganes vaja, kuni me ukсед kinni paneme.“

„Ei!“ Audrey pani käed rinnal vaheliti. „Nii vara tõusmine on laste ahistamine!“

„Võib-olla, aga seda sa teed,“ teatas Grace.

„Ma vihkan sind,“ sosistas Audrey.

Õhk kohvikus oli liiga raske, et seal hingata. Siis kogus Grace end ja naeratas tütrele. „Noh, kullake, mina armastan sind iga päev ja iga kell, aga täna ei meeldi sa mulle eriti. Ma ei ütleks selle kohta vihkamine. Pigem on see kerge pahameel sinu viimase aasta valikute pärast. Iga valikuga kaasnevad tagajärjed. Sinu otsus sõbrannade sigarette ja alkoholi peita tähendab igal hommikul kell kolm ärkamist ja siinsamas koos minuga kogu kevadvaheaja töötamist.“

Audrey hingas pikalt sisse ja pahinal välja. „Sama hästi võiksin vangis olla.“

„Kuss...“ Grace vaigistas teda ja sirutas käe. „Ma pole veel lõpetanud. Sinu telefon, palun.“

„Mis asja? Miks?“ Audrey ajas end sirgu. „Sa ei või mu telefonis tuhnida. See on minu privaatsuse rikkumine.“

„Mina tasun selle arveid, nii et juriidiliselt on see *minu* telefon, ja kuna sina mind vihkad...“ Grace kehtitas õlgu. „Ma ei maksa kinni mind vihkavate inimeste suurt telefoniarvet, nii et anna mulle oma telefon.“

„Ei!“ Audrey tõstis häält.

„Olgu,“ sõnas Grace. „Nagu soovid.“ Ta võttis oma telefoni taskust välja, kopsis paar korda ekraanil ja jätkas tööd. „Hakka tööle, tüdruk. Eile enne sulgemist käis siin kamp väikesi poisse ja määrdunud kätega kalureid ning vitriinid ja aknad on vaja läikima lüüa.“

„Ma vihkan akende pesemist,“ kurtis Audrey.

„Meie ka, ja meil on nii hea meel, et sa endale jama kaela tõid ja pead nüüd meid aitama,“ ütles Grace talle.

Audrey tõusis ja võttis teksade taskust telefoni. Ta vajutas mitu korda ekraanile, aga midagi ei juhtunud. Siis pöördus ta ema põrnitsema. „Mida sa tegid?“

„Mäletad, kui ma sulle selle telefoni kolmeteistkümnendaks sünnipäevaks kinkisin?“ küsis Grace rahulikult, ehkki tegelikult polnud ta kaugeltki rahulik. „Lasin sinna tõmmata kaks rakendust. Üks ütleb, kus sa oled, igal ajal. Teine on selleks, et ma saan sinu telefoni igal hetkel välja lülitada. Panen selle kevadvaheaja lõpus taas tööle, kui mul on tunne, et sa oled õppinud veidike alandlikkust.“

„See pole õiglane,“ kokutas Audrey. „Ma ei suuda uskuda, et sa sekud minu eraellu.“

Grace ulatas talle juuksevärgu. „Õiglus on vaataja silmades – või antud juhul selle, kes arve tasub. Pane see pähe ja hakka tegutsema.“

Audrey põrnitses Grace'i, tõmmates sassis juuksed hobusesabasse, ja astus paar aeglast sammu koristusvahendite ruumi poole.

„Üks hetk, lapsuke.“ Grace raputas juuksevärku. „Sa unustasid juuksevärgu. Kui inspektor peaks sisse astuma, võime oma litsentsist ilma jääda, nii et pane pähe.“

„Mis siis, kui mõni mu sõbranna siia tuleb?“

„Siis näeb ta sind juuksevärguga ja aknaid pesemas,“ vastas Grace.

Audrey pani värgu pähe, aga jättis sinise juuksesalgu välja. Ta keeras emale selja ja avas väikese koristusvahendite ruumi ukse.

Grace koputas talle õlale ega pilgutanud silmagi, kui tütar pöördus ja teda vihaseelt põrnitses. „Kõik juuksed käivad värgu alla, ja kui need töö tegemise ajal värgu alt välja pääsevad, võtan kodus su tahvelarvuti ja sülearvuti ka ära, või siis löikad selle sinise salgu ära. Ise tead. Ja, kullake, ma armastan sind. See teeb mulle sama palju haiget kui sulle.“

„Ma vihkan seda kohta, ja kui ma selle pärin, müün maha,“ kähvas tüdruk. „Ja kui ma sellest pärapõrgust minema pääsen, panen endale nabarõnga ja lasen teha tätoveeringu. Ma ei saa aru, miks ma seda praegu ei või teha. Crystalil on õlal liblikas ja Kelseyl roos ning mõlemal on nabarõngas. Ainus, mis meil sarnane on, on see sinine salk.“

„Kui ma enam sinu arveid ei tasu, võid teha, mida tahad. Ja, kullake, kes ütles, et sa selle pärid?“ küsis Grace. „Macy abiellub kolme kuu pärast. Tema lapsed võivad olla need, kelle me oma testamenti paneme. See sinine kraam pihustipudelis on klaasi puhastamiseks, ja kasuta köögipaberit. Ära triipe jäta.“

Audrey pomises midagi, läks koristusvahendite ruumi, võttis puhastusvahendi ja köögipaberit ning suundus puhisedes söögisaali.

„See oli väga vinge karm armastus,“ sosistas Sarah ja pöördus Macy poole. „Kas sa oled kindel, et tahad pärast selle nägemist lapsi?“

„Ma ju ütlesin, et Neal ja mina saame poisid,“ vastas Macy naeratades.

„Ja kui jumalal on huumorimeel ja ta annab teile tüdrukud?“ küsis Sarah.

„Saadan nad kõik Grace'ile kasvatada.“ Macy sinisilmad välkusid. „Ta on väga hea rividrilli seersant.“

Grace liigutas Macy nina all sõrmi ja kõneles kimedal, kõhedal häälel. „Ma õnnistan sind viie tütrega ning nende kõigi kõrval on Audrey nagu pühapaiste ja tiibadega ingel.“

Macy sulges silmad ja kattis näo kätega. „Ära tee nii! Ma vihkasin seda juba siis, kui sa seda lapsena tegid.“

„Miks sa ei taha viit tütart?“ lõõpis Sarah. „Mulle meeldis teiega koos kasvada, ehkki meid oli kolm, mitte viis. Meil oli koos väga lõbus.“

„Neal ja mina saame kaks poega,“ teatas Macy. „Me oleme neile juba nimed mõelnud ja kavatseme esimese saada, kui oleme kaks aastat abielus olnud. Teine sünnib kaks aastat pärast seda ja siis on meie perekond valmis. Mina olen see, kes murrab ainult tütarde needuse.“ Ta vaatas läbi toa Grace'i poole. „Sinu rumal ennustus seekord ei tööta.“

„Eks me näe,“ vastas Grace ja naeratas. Mõned korrad ei olnud tema ennustused täide läinud, eriti seoses Justini, Audrey isaga. Grace oli emale kinnitanud, et Justin on talle alati toeks, aga ta oli täiega eksinud.